

Határozatok Tára

C-40/15. sz. ügy

**Minister Finansów
kontra
Aspiro SA**

(a Naczelny Sąd Administracyjny [Lengyelország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal — Adózás — Hozzáadottérték-adó — 2006/112/EK irányelv — A 135. cikk (1) bekezdésének a) pontja — Adómentesség a biztosítások területén — A »biztosítási« ügylet és az »[ezen ügyletekhez] tartozó biztosítási ügynöki és képviselői szolgáltatások« fogalma — A biztosítóintézet nevében és javára nyújtott kárrendezési szolgáltatások”

Összefoglaló – A Bíróság ítélete (első tanács), 2016. március 17.

Az adójogszabályok harmonizálása — Közös hozzáadottértékadó-rendszer — Adómentességek — A biztosítási ügyletek és a hozzájuk tartozó biztosítási ügynöki és közvetítői szolgáltatások adómentessége — Hatály — A biztosítóintézet nevében és javára nyújtott kárrendezési szolgáltatások — Kizárás

(2006/112 tanácsi irányelv, 135. cikk, (1) bekezdés, a) pont)

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy a harmadik személy által a biztosítóintézet nevében és javára nyújtott kárrendezési szolgáltatások nem tartoznak az e cikkben előírt adómentesség hatálya alá.

E tekintetben, habár a „biztosítási ügyletek” kifejezés nem kizárólag a biztosítók által végzett ügyletekre vonatkozik, és főszabály szerint kellően tág ahhoz, hogy magában foglalja valamely biztosítási fedezet olyan adóalany általi nyújtását, amely maga nem biztosító, de kollektív biztosítás keretében az ügyfelei számára ilyen fedezetet nyújt olyan biztosító szolgáltatásait használva, amely vállalja a biztosított kockázatot, az ilyen ügyletek jellegükből adódóan azzal járnak, hogy szerződéses kapcsolat jön létre a biztosítási szolgáltatás nyújtója és a biztosított, tehát azon személy között, akinek kockázatait a biztosítás fedezi. Márpedig olyan szolgáltató esetében, amely a biztosítottal szemben nem saját maga vállal kötelezettséget arra, hogy valamely kockázat fedezetét garantálja számára, és semmiféle szerződéses jogviszony nem köti a biztosítotthoz, jöllehet a kárrendezési szolgáltatás a biztosítási ügylet egyik lényegi elemének minősül, mivel az magában foglalja a felelősség és a kár meghatározásának összegét, valamint az arról szóló döntést, hogy fizessenek-e, vagy sem, kártérítést a biztosított számára, ez az egyébként a biztosító számára nyújtott szolgáltatás nem minősül a 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében vett biztosítási ügyletnek.

Ezt a megállapítást az az érv sem cáfolja, miszerint a biztosítási ügyleteknek a hozzáadottérték-adó tekintetében történő kezelését a pénzügyi szolgáltatásokra alkalmazandó kezeléshez kell igazítani. A Bíróság ugyanis úgy határozott, hogy a pénzügyi szolgáltatásokkal fennálló analógia nem alkalmazható a biztosítási ügyletek területén, és kiemelte a 2006/112 irányelvnek a kizárólag a szoros értelemben

vett biztosítási ügyletekre vonatkozó 135. cikke (1) bekezdése a) pontja és az ezen irányelv 135. cikke (1) bekezdésének a meghatározott banki ügyletekre „vonatkozó” ügyleteket érintő d) és f) pontja megfogalmazása közötti különbséget.

Emellett a „[biztosítási ügyletekhez] tartozó biztosítási ügynöki és képviselői szolgáltatások” fogalmát illetően meg kell állapítani, hogy az „ehhez tartozó” kifejezés meglehetősen tág, és minden olyan szolgáltatást magában foglalhat, amelynek célja biztosítási ügyletek, különösen a kárrendezés elvégzése, amely ezen ügyletek lényeges elemeinek egyikét képezi. Azon feltételt illetően, miszerint az érintett ügyleteket „biztosítási ügynököknek és képviselőknak” kell megvalósítaniuk, valamely társaság formális minősítése ugyanis nem elegendő annak meghatározásához, hogy tevékenysége az adómentesség hatálya alá tartozik-e, vagy sem. A szóban forgó tevékenységek tartalmát kell megvizsgálni. E vizsgálathoz két feltétel szükséges. Először is, a szolgáltatónak jogviszonyban kell állnia a biztosítóval és a biztosítottal. E jogviszony kizárólag akkor lehet közvetett, ha a szolgáltató a biztosítási ügynök vagy képviselő alvállalkozója. Másodsorban, tevékenységének rendelkeznie kell a biztosítási közvetítés olyan alapvető jellemzőivel, mint az ügyfelek felkutatása és az ügyfelek, valamint a biztosító közötti kapcsolatteremtés. Márpedig az olyan tevékenység, amelynek lényege a biztosító nevében és javára történő kárrendezés, semmiképp nem kapcsolódik az ügyfelek biztosítási szerződések megkötése céljából történő felkutatásához, valamint az ügyfelek és a biztosító közötti, ugyanezen céllal történő kapcsolatteremtéshez. Következésképpen az ilyen tevékenység nem minősül a 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerinti „biztosítási ügynöki és képviselői szolgáltatásnak”, hanem a biztosítási vállalkozás által végzett tevékenységek kiszervezésének tekintendő.

(vö. 23–25., 27., 29., 33–37., 40–42., 45. pont és a rendelkező rész)